

at Folketinget fremdeles skal holde paa det Synspunkt og i saa vid Udstrækning som muligt give Indfødsret. Naar der er sagt, at man særlig skulde have sin Opmærksomhed henvendt paa Svenskerne, er der, som sagt, ingen Grund dertil, thi de Svenskere, der er kommet ind her i Landet, har i de allerfleste Tilfælde været nyttige og gode Borgere. Der er derfor ingen Grund til at hindre dem i at blive naturaliseret.

Indenrigsministeren (Rode): I det sidste Aar er der tilvejebragt et ret stort Materiale til Belysning af vor Praksis med Hensyn til Meddelelse af Indfødsret, sammenlignet med vore Nabolandes. Men hvis man stadig ønsker disse Forhold undersøgt, er Administrationen selvfølgelig til Rede. Jeg skal ikke trætte det høje Ting med at udvikle mine Synspunkter for Behandlingen af disse Sager. Jeg har haft Lejlighed til at udvikle dem oppe i Landstinget forleden, og de falder jo ogsaa i det væsentlige sammen med de Anskuelser, der blev fremsat af den ærede Ordfører for Udvalget (Hauge).

Kvist: Den ærede Ordfører (Hauge) taler stadig om Svenskerne. Jeg har hverken villet tale om Svenskerne eller om Folk af andre Nationer, thi jeg mener, at man skal tale om Forholdet i Almindelighed. Den ærede Ordfører saavel som den højtærede Minister indrømmer, at der i Virkeligheden ikke følges faste Regler, og det er vi fuldstændig klar over. Men der er heller ingen af de Herrer, der har trødet benægte, at man er kommet ind paa at anvende Regler af en ganske anden Art end tidligere. Den ærede Ordfører mente, at jeg havde glemt at nævne, at det var Sygdom, der var Aarsag til, at Ansøger Nr. 148 havde faaet saa høj en Understøttelse, men det er slet ikke nogen Forglemmelse. Forholdet er det, at det samme var Tilfældet i sin Tid med den Mand, der havde faaet de 80 Kr. i Understøttelse — det laa endda mange Aar tilbage —, og den Gang var begge Ting enige om, at denne Mand ikke skulde have Indfødsret, fordi han havde faaet disse 80 Kr. Dermed er det konstateret, at Lovgivningsmagten nu er kommet ind paa at anvende ganske andre Regler end tidligere, og det er kun dette, jeg har hævdet. Noget andet er Spørgsmaalet om, hvorledes vi i Fremtiden skal administrere paa dette Omraade, og jeg mener, at der trænges til en grundig

Forstaaelse mellem Lovgivningsmagtens Faktorer, Regeringen og begge Rigsdagens Ting, for at vi kan komme til Klarhed over, hvilke Regler det egentlig er, man nu følger. Nu er Forholdet faktisk dette, at der meddeles Indfødsret baade til straffede Personer og til Personer, der faar Fattigunderstøttelse lige op til den Dag, de faar Indfødsret. Man bliver ved at give dem Fattigunderstøttelse endog op til 3,000 à 4,000 Kr. lige op mod den Tid, da de faar Indfødsret. Det har aldrig været Lovgivningens Mening. Hverken den ærede Ordfører eller den højtærede Minister vil kunne paavise et eneste Tilfælde, hvor det fra Folketingets Side er blevet krævet, at Reglerne skulde anvendes paa en saadan Maade. Nej, man er kommet meget langt ud; det vil ikke kunne benægtes.

Den ærede Ordfører (Hauge) talte saa om den store Nytte, som de indvandrede Svenskere har gjort det danske Landbrug. At de har gjort Landbruget stor Nytte, tvivler jeg ikke om. Men naar den ærede Ordfører saa i samme Aandedræt taler om, at Indvandringen er standset, maa han formodentlig kun sigte til Indvandringen af Svenskere og formentlig ikke til Indvandringen af Polakker. Tør den ærede Ordfører benægte, at Polakkerne gør et godt Arbejde for det danske Landbrug? Og tør den ærede Ordfører benægte, at vi i Løbet af nogle Aar vil komme til at staa overfor Spørgsmaalet om at give Polakkerne Indfødsret? Det Spørgsmaal vil melde sig, og hvordan skal vi saa stille os til det? At Polakkerne gør et stort og dygtigt Arbejde, vil Ordføreren sikkert ikke kunne benægte. Jeg tror derfor ikke, at den ærede Ordfører har Ret, naar han siger, at Indvandringen er standset eller er i Tilbagegang.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede Medlem fra Nibe (Kvist) talte om, at man anvender andre Regler nu end tidligere. Hertil vil jeg sige, at den Praksis, som følges i Indenrigsministeriet, er en gennem mange Aar udviklet Praksis, som begge Rigsdagens Ting har haft Lejlighed til at følge og til at paavirke. Det ærede Medlem dvælede særlig ved en Ansøger, der havde faaet en stor Fattigunderstøttelse. Men det kan ikke være denne Mand, der sigtes til, naar det ærede Medlem taler om, at Fattigunderstøttelse ydes lige op til det Øjeblik, da